

Prolog

8 SEPTEMBRIE 2005

Toamna este un anotimp minunat, în ciuda faptului că e folosită adesea drept metaforă pentru moarte și dispariție. Nicăieri în altă parte nu se observă mai bine atmosfera revigorantă pe care o creează și culorile ei vesele decât în regiunea de nord-est a Statelor Unite. Chiar de la începutul lunii septembrie, zilele fierbinți și umede ale verii din New England sunt înlocuite treptat de zile cristaline, cu aer rece, limpede și uscat, și cu un cer azuriu. 8 septembrie 2005 era o astfel de zi. Nici măcar un nor nu păta cerul translucid din Maine până în New Jersey, iar în labirintul străzilor pietruite din centrul Bostonului și în structurile de beton din New York, temperatura se situa la nivelul confortabil de 25 de grade Celsius.

Dintr-o coincidență, pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, în cele două orașe, doi doctori se chinuiau fără chef să-și scoată telefoanele din suporturile prinse la curea. Nici unul din ei nu era încântat de această întrerupere. Fiecare se temea că melodia ar putea anunța o criză care ar necesita atenția și prezența lor profesională.

O întrerupere inoportună, deoarece ambii anticipau o seară plină de activități personale interesante.

Din păcate, intuiția doctorilor a funcționat perfect, deoarece ambele apeluri aveau să confirme reputația metaforică a toamnei. Apelul din Boston se referea la cineva care se afla pe patul de moarte din cauza instalării unei dureri acute de piept însoțite de respirație îngreunată, în timp ce apelul din New York anunța moartea recentă a altei persoane. Pentru cei doi doctori, ambele situații reprezentau urgențe care i-au obligat să-și amâne planurile personale. Ceea ce nu știau ei era că unul din apeluri avea să lanseze o serie de evenimente care vor avea o influență majoră asupra amândurora și care îi vor transforma în dușmani de moarte, iar celălalt apel avea să dea o întorsătură neașteptată evenimentelor provocate de primul.

BOSTON, MASSACHUSETTS

19.10

Doctorul Craig Bowman își lăsă un moment brațele să atârne pentru a-și relaxa mușchii antebrațelor care îl dureau deja. Stătea în fața oglinzii agățate de ușa de la baie, încercând să facă nod la un papion negru. În toată viața lui, mai purtase smoching doar de vreo douăsprezece ori, prima dată la balul de absolvire a liceului, iar ultima dată când s-a căsătorit, și în toate ocaziile anterioare se mulțumise să ia un papion gata făcut, pe care-l închiria odată cu smochingul. Dar acum, în această reîncarnare a propriei persoane, voia ceva autentic. Își cumpărase un smoching nou-nouț și nu avea de gând să se limiteze la o cravată falsă. Problema era că habar nu avea cum să-și facă nodul la papion și îi fusese jenă să

ceară ajutorul vânzătorului. În momentul acela, nu era deloc îngrijorat, fiindcă își imagina că semăna cumva cu legatul șireturilor la pantofi.

Din păcate, s-a dovedit a fi cu totul altceva, iar acum încerca de mai bine de zece minute să lege nenorocitul acela de papion. Noroc că Leona, noua lui secretară energetică și încă și mai proaspăta lui parteneră, era ocupată să se machieze în baie. În cel mai rău caz, va trebui să o întrebe dacă știa să facă nodul, chiar nu voia să facă asta. Nu erau împreună de prea multă vreme, iar Craig prefera ca Leona să-și păstreze impresia că el era sofisticat, temându-se că, în caz contrar, totul ar lua sfârșit. Leona avea *gură mare*, cum îi spunea recepționera și asistenta lui cu instincte materne. Diplomația nu era punctul ei forte.

Craig aruncă o privire rapidă în direcția Leonei. Ușa de la baie stătea întredeschisă, iar ea era ocupată să-și machieze ochii și Craig nu vedea decât o parte din fundul ei bombat, de 23 de ani, acoperit cu o rochie roz și strălucitoare din mătase. Stătea pe vârfuri, sprijinindu-se de chiuveță pentru a ajunge mai aproape de oglindă. Un zâmbet rapid, plin de satisfacție lumină chipul lui Craig în timp ce se gândea cum vor păși împreună către locurile lor de la Symphony Hall în seara aceea – motivul pentru care se găteau atâta. Gura bogată a Leonei era compensată de faptul că arăta bine, mai ales în rochia decoltată pe care o cumpăraseră de curând de la Neiman Marcus. Era sigur că fata avea să facă destule capete să se întoarcă după ea, iar el va avea parte de câteva priviri invidioase de la colegii de 45 de ani. Craig își dădea seama că sentimentele astea erau ușor infantile, dar nu le mai simțise de când îmbrăcase un smoching pentru prima dată și avea de gând să se bucure de ele.

Zâmbetul lui Craig dispăru când își puse întrebarea dacă în public se va afla vreunul dintre prietenii săi și ai soției sale. Cu siguranță, nu avea intenția de a umili sau de a răni sentimentele cuiva. Totuși, se îndoia că va vedea pe careva dintre cunoștințele lor, deoarece nu mersese niciodată împreună cu soția lui la vreun concert simfonic, așa cum nu mersese nici unul dintre puținii lor prieteni, majoritatea doctori extenuați ca și el. Stilul lor de viață din suburbii nu includea și exploatarea avantajelor culturale ale orașului din cauza orelor impuse de practica unui anumit tip de medicină.

Craig era despărțit de Alexis de șase luni, așa că nu era lipsit de sens ca acum să aibă o parteneră. Nu credea că este o chestiune legată de vârstă. Atâta vreme cât era cu o femeie adultă care avea o vârstă rezonabilă, nu mai conta. În fond, mai devreme sau mai târziu, tot avea să fie văzut cu o femeie, având în vedere cât de activ devenise. Pe lângă faptul că mergea deseori la concerte simfonice, frecventa periodic sala de gimnastică, teatrul, baletul, plus alte activități și reuniuni sociale la care persoanele educate luau parte într-un oraș de calibru mondial. Deoarece, de la bun început, Alexis refuzase constant să se conformeze acestui nou personaj, acum simțea că este îndreptățit să fie însoțit de cine voia. Nu avea de gând să fie împiedicat să devină persoana care spera să ajungă. Îi plăcuse chiar și Muzeul de Arte Frumoase, iar acum abia aștepta inaugurarea altor expoziții, în ciuda faptului că nu fusese niciodată la vreuna. Trebuise să sacrifice bucuria pe care i-o produceau astfel de activități culturale din cauza eforturilor asidue și solitare de a deveni medic, cel mai bun doctor care ar fi putut deveni, ceea ce a însemnat că timp de zece ani din viața sa de adult lipsise din spital doar pentru a dormi. Și apoi, imediat

ce și-a încheiat specializarea în medicină internă și și-a atârnat în cabinet diploma, a avut chiar și mai puțină vreme pentru activități de orice fel, inclusiv, din păcate, pentru viața de familie. Devenise obsedat de muncă tipic, cu preocupări intelectuale provinciale, care nu avea timp pentru altceva în afara pacienților săi. Dar situația s-a schimbat acum, iar regretele și sentimentul de vină asociat mai ales aspectelor legate de viața de familie vor trebui să mai aștepte. Noul doctor Craig Bowman lăsase în urmă traiul grăbit, lipsit de satisfacții și evenimente culturale. Știa că unii ar putea numi această situație drept criza vârstei de mijloc, dar el îi spunea altfel. O numea renașterea sau, și mai bine, deșteptarea sa.

În anul care trecuse, Craig se dedicase și chiar devenise ușor obsedat de propria transformare. Voia să ajungă o persoană mai interesantă, fericită, împlinită și mai bună, lucru care l-ar transforma într-un doctor mai bun. Pe biroul din apartamentul său din oraș se afla un vraf de cataloage de la diverse universități locale, printre care și Harvard. Intenționa să meargă la câteva cursuri umane: poate unul sau două pe semestru pentru a recupera vremea pierdută. Și, lucru cel mai bun, datorită transformării sale, reușise să se întoarcă la draga lui cercetare pe care o abandonase complet după ce a început să practice medicina. Ceea ce începuse ca o slujbă plătită în facultate, când făcea muncă de cercetare pentru un profesor care studia circulația sodiului în mușchi și celulele nervoase, se transformase într-o pasiune atunci când fusese ridicat la gradul de cercetător asociat. Pe când era student la Medicină și apoi rezident, Craig fusese chiar coautorul unor lucrări științifice foarte bine primite. Acum, se întorsese în bancă, gata să petreacă două după-amieze pe săptămână în laborator, lucru pe care îl adora. Leona îl

numea omul renașcentist și, cu toate că el știa foarte bine că descrierea era prematură, considera că, după vreo doi ani de efort, s-ar putea apropia de acest statut.

Metamorfoza lui Craig începuse destul de abrupt și îl luase complet prin surprindere. Cu doar un an în urmă și destul de brusc, viața și practica lui profesională se schimbaseră simțitor datorită dublului beneficiu adus de creșterea semnificativă a venitului și a satisfacției profesionale. Dintr-odată, devenise posibil pentru el să practice cu adevărat medicina pe care o învățase în școală, unde nevoile pacienților eclipsau regulile obscure ale asigurărilor medicale. Dintr-odată, Craig putea petrece o oră cu cineva dacă situația pacientului respectiv o cerea. În mod convenabil, aceasta era și decizia lui. Deodată, se pomenise eliberat de chinul dublu al subvențiilor în scădere și al creșterii costurilor care îl forțaseră să înghesuie tot mai mulți pacienți în ziua lui și așa ocupată. Pentru a fi plătit, nu trebuia să se mai lupte cu personalul de la asigurări care, cel mai adesea, nu știa nimic despre problemele medicale. Începuse chiar să își sune pacienții acasă atunci când era în interesul acestora, un lucru imposibil la slujba lui anterioară.

Schimbarea era un vis devenit realitate. Atunci când i se oferise pe neașteptate, îi spusese așa-zisului binefăcător și partener că va trebui să se gândească la asta. Cum de fusese atât de idiot să nu accepte pe loc? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi pierdut ocazia de a prinde peștișorul de aur? Totul se îmbunătățise, cu excepția aspectelor legate de familie, dar miezul problemei se afla în implicarea lui profesională încă din prima zi când a început să lucreze. În fond, era vina lui, pe care și-o asuma. Permise exigențelor practicii medicale actuale să îi dicteze și să îi limiteze viața. Dar acum, cu siguranță, nu avea să

se mai împotmolească, așa că poate problemele familiale aveau să se rezolve în viitor, cu puțină răbdare. Poate că Alexis ar putea fi convinsă ce viață minunată ar duce împreună. Între timp, se hotărâse să se distreze mai mult. Pentru prima dată în viață, Craig avea timp liber și bani în bancă.

Cu câte un capăt al papionului în fiecare mână, Craig se pregătea să mai încerce o dată, când îi sună mobilul. Îi căzu fața. Aruncă o privire la ceas. Era 19.10. Concertul începea la 20.30. Se uită să vadă cine îl sună. Era Stanhope.

– La naiba! explodează Craig.

Deschise clapeta telefonului, îl duse la ureche și răspunse.

– Domnule doctor Bowman, rosti o voce rafinată. Vă sun în legătură cu Patience. Se simte mai rău. De fapt, de data asta, cred că este cu adevărat bolnavă.

– Jordan, care pare să fie problema? întrebă Craig în vreme ce se întoarse să mai arunce o privire în baie.

Leona auzise telefonul, iar acum se uita la el. Șopti numele *Stanhope*, iar Leona dădu din cap. Știa ce înseamnă asta, iar Craig putea afirma, judecând după expresia de pe chipul ei, că se temea și ea de același lucru, și anume că seara lor era primejduită. Dacă ajungeau la concert prea târziu, vor trebui să aștepte până la pauză ca să se așeze, ceea ce însemna că vor fi lipsiți de entuziasmul și distracția de a-și face intrarea, ceea ce amândoi așteptau cu atâta nerăbdare.

– Nu știu, spuse Jordan. Pare să fie neobișnuit de slab. Aproape că nu poate sta ridicată.

– Ce alte simptome mai prezintă, în afară de slăbiciune?

– Cred că ar trebui să chemăm ambulanța și să mergem la spital. Nu se simte deloc bine și sunt foarte îngrijorat.

– Jordan, dacă tu ești îngrijorat, să știi că sunt și eu, zise Craig ca să îl liniștească pe bărbat. Care sunt simptomele? Adică, azi-dimineață am fost la voi și am ascultat-o plângându-se de diverse. Este cumva ceva diferit?

Patience Stanhope era una dintre cei șase pacienți pe care Craig îi clasifică drept *pacienți-problemă*, dar ea chiar era cea mai rea din grup. Fiecare doctor avea astfel de pacienți, în orice domeniu al medicinei: îi considerau obositori în cel mai bun caz și înnebunitori în cel mai rău caz. Erau pacienții care se plâneau zilnic de o întreagă litanie de probleme, în cea mai mare parte, complet psihosomatice sau de-a dreptul inexistente și care rareori puteau fi vindecate prin terapie, nici măcar prin medicină alternativă. Craig încercase totul cu acești pacienți, fără nici un rezultat. În general, erau deprimați, pretențioși, frustrați și consumau timpul medicilor, iar acum, din cauza internetului, destul de creativi în ceea ce privește pretențiile simptome și dorința de a întreține conversații lungi și de a fi ținuți de mână. La fostul serviciu, după ce se asigura că era vorba de ipohondrie fără nici o îndoială, Craig se organiza în așa fel încât să îi vadă cât mai rar posibil, de cele mai multe ori pasându-i asistentei sau rezidentului ori, extrem de rar, vreunui specialist dacă îi convingea să meargă să consulte un psihiatru. Dar, în situația actuală, capacitatea sa de a recurge la aceste subterfugii era limitată, ceea ce însemna că pacienții-problemă erau singura povară a noului său serviciu. Reprezentând doar trei procente din toți pacienții pe care îi avea, conform spuselor contabilului, aceștia îi ocupau mai mult de 15 la sută din timp. Patience era cel mai bun exemplu. O văzuse cel puțin o dată pe săptămână în ultimele luni și, de cele mai multe ori, seara sau noaptea.

Așa cum Craig glumea adesea cu personalul, Patience¹ îi puneia răbdarea la încercare. Comentariul acesta stârnea întotdeauna râsul.

– Este cu totul diferit de data aceasta, spuse Jordan. Este clar altceva decât simptomele pe care le acuza aseară și dimineață.

– În ce sens? întrebă Craig. Îmi poți da detalii?

Voia să fie cât mai sigur cu putință în legătură cu starea lui Patience, forțându-se să nu uite că și ipohondrii se îmbolnăveau cu adevărat uneori. Problema cu acești pacienți era că doctorul avea tendința de a nu mai fi atât de atent. Era ca în povestea cu Petrică și lupul.

– Durerea este localizată în altă parte.

– Bine, acesta e un început, zise Craig. Ridică din umeri în direcția Leonei și îi făcu semn să se grăbească. Dacă problema asta era ceea ce credea, intenționa să o ia și pe Leona cu el. Cum adică durerea este diferită?

– Dimineață, durerea era la nivelul rectului și în partea inferioară a abdomenului.

– Îmi aduc aminte, spuse Craig. Cum aș fi putut uita?

Balonare, gaze și probleme de scaun descrise cu detalii dezgustător de precise se numărau printre problemele de care se plângea frecvent.

– Unde o doare acum?

– Spune că în piept. Nu s-a plâns niciodată până acum de dureri de piept.

– Nu e chiar așa, Jordan. Luna trecută au fost și câteva episoade de dureri de piept. De aceea i-am făcut niște analize de stres.

– Ai dreptate. Uitasem. Nu pot să țin pasul cu toate simptomele ei.

¹ Răbdare (în lb. engleză, în original)

„Nici eu“, fu cât pe ce să spună Craig, dar își mușcă limba.

– Cred că ar trebui să mergă la spital, repetă Jordan. Cred că îi este greu să respire și să vorbească. Mai devreme, a reușit să îmi spună că o doare capul și că-i este greață.

– Senzația de greață este unul dintre simptomele ei frecvente, interveni Craig. La fel și migrenele.

– Dar de data asta chiar a vomat puțin. Mai spune că are senzația că plutește și că este oarecum amețită.

– Asta e ceva nou!

– Îți zic, de data asta e complet diferit.

– Durerea este viscerală și puternică sau ascuțită și intermitentă ca niște crampe?

– N-aș putea să-ți spun.

– Poți s-o întrebi? Poate fi important.

– Bine, stai la telefon.

Craig auzi cum Jordan puse jos receptorul. Leona ieși din baie. Era gata. Lui Craig i se păru că merită o apariție pe coperta unei reviste. O făcu să înțeleagă asta ridicând degetul mare. Fata zâmbi și șopti:

– Ce se petrece?

Craig ridică din umeri, ținând telefonul lipit de ureche, dar îndepărtându-l de la gură.

– Se pare că va trebui să merg la cineva acasă.

Leona dădu din cap, apoi întreabă:

– Nu reușești să-ți legi papionul?

Craig încuviință cam fără chef.

– Ia să văd ce pot face, sugerează Leona.

Craig ridică bărbia pentru a-i da mai mult spațiu de lucru în timp ce Jordan se întoarse la telefon.

– Spune că durerea este cumplită. Spune că înseamnă toate cuvintele alea pe care le-ai zis.

Craig încuviință. Da, părea să fie acea Patience pe care o cunoștea atât de bine. N-avea ce face.

– Durerea radiază undeva, în braț, în ceafă sau în altă parte?

– O, Doamne! Nu știu. Să o întreb?

– Te rog, răspunse Craig.

Din câteva manevre îndemânaticе, Leona prinse capetele papionului și strânse nodul pe care îl făcuse. După ce îl mai aranjă nițel, se dădu un pas în spate.

– Pot să afirm că nu e rău deloc, declară ea.

Craig se privi în oglindă și nu putu decât să fie de acord. Leona făcuse ca totul să pară o joacă.

Vocea lui Jordan se auzi în telefon.

– Spune că e doar în piept. Doctore, crezi că are un atac de cord?

– Trebuie să excludem această posibilitate, Jordan, zise Craig. Nu uita, ți-am spus că au apărut niște modificări la testul de stres și de aceea i-am recomandat mai multe analize, ca să verificăm în ce stare se află inima, chiar dacă ea nu prea a fost de acord.

– Acum, că spui, îmi aduc aminte. Dar, indiferent care este problema, cred că se agravează. Mi se pare și că a devenit ușor albăstrie la față.

– Bine, Jordan. Vin imediat. Mai am o singură întrebare rapidă: a luat vreuna dintre pilulele antidepresive pe care i le-am lăsat dimineață?

– E important?

– S-ar putea. Deși nu pare să aibă o reacție alergică la medicamente, trebuie să luăm în calcul și această probabilitate. Este un medicament nou pentru ea. De aceea i-am zis să nu le ia decât abia în seara asta când merge la culcare, în caz că îi provoacă amețelă sau alte simptome.